

Suidae.

Suidaei velleris aurum pridem illud elatum laudibus nondum videtur exhaustum esse: si quidem sescenta in illa farragine variorum scriptorum varia exhibentur fragmenta adespota: quae donec carent scriptorum nominibus, non sunt utiliora quam aurum terra abditum, possunt autem, si quid video, pleraque ad suos revocari auctores. Quo ut perveniamus, non sane unius opera effici potest; liceat autem mihi, quae invenisse mihi videor, promere, qualiacunque sunt: non enim prorsus nova proferam, sed incohatas tantum ab aliis telis pauca quaedam adtexam.

I.

Claudii AELIANI cum *Variae Historiae* (integrae illius neque in brevius coarctatae, qualis nunc est) tum librorum qui inscribentur *περὶ προνοίας* et *περὶ θείων ἐναργειῶν* satis multa apud Suidam extant fragmenta addito interdum et auctoris et operis, saepius solius auctoris nomine; plura ad eundem certis rationibus referri possunt et propter argumentum — hoc enim in libris *περὶ προνοίας* et *περὶ θείων ἐναργειῶν* sibi proposuerat Aelianus, ut deorum providentia omnia gubernari variis fabellis comprobaret refutaretque qui contra sentirent, inprimis Epicureos — et propter sermonem, qui ipsa perversitate facile agnoscitur. Perfunctus est autem egregie hoc negotio his quidem temporibus Eduardus Rasmus, qui specimen fragmentorum Aeliani a se collectorum edidit a. h. s. LVIII, reliqua Herchero utenda commisit (cf. *Aelian. ed. Herch. II p. XXIII*). Sunt tamen quae emendatione egeant. Primum enim hic illic Hercherum a solita diligentia paullulum deflexisse ut haud ita mirum in eo, qui alienum fundum araret, ita certum est. Veluti tollenda sunt fr. CCXXI = fr. LVII p. 211, 12, fr. CCXXVI = fr. XLVI p. 205, 8, fr. CCLXXXVIII = fr. CCCXLVIII. Dein et Rasmus et Hercherus quamvis recte vitaverint antiquiorum et Suidae et Aeliani editorum temeritatem omnia scilicet quae quo referrent nescirent Aeliano adsignantium, est tamen ubi de illorum quam de suis in-

ventis severius videantur iudicasse. CXLVIII est apud Hercherum fragmentum: εὐάγκαλον] ὁ δὲ Αἰνείας τὸν πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ὤμοις ἐξήγη, φόρτον ὡς υἱεῖ φιλοπάτορι καὶ τοῦτον εὐάγκαλον, quocum quis dubitat quin recte coniunxerit Bernhardius εὐεδρον] ὁ δὲ ἐπὶ τῶν νώτων ἐκάθισε καθέδραν εὐεδρόν τε καὶ ὄχυράν? Neque minus apte ad fr. (inc.)¹ CCCXLII χερνήτις] ὁ δὲ ὑπὸ τῷ κνέφει σὺν τοῖς χερνήταις τοῖς ἐπὶ τοὺς ἀγροὺς ἰοῦσιν ὑπεξήλθεν Τουρίους adtalit ἀδηλώσας] ὁ δὲ ἀδηλώσας ἑαυτὸν πιναρῶ στολῆ καὶ λαβῶν δρέπανον ὡς ἂν γῆς ἐργάτης²; sunt videlicet verba ἀδηλώσας — ἐργάτης verbis ὁ δὲ et ὑπὸ τῷ κνέφει interpretanda.

Nunc ut de meo pauca addam: constat bis interdum eundem Aeliani locum a Suida esse excerptum ita ut hic indicaret sententiam, illic plena adponeret verba. Factum autem hoc existimo etiam in fr. (inc.) CCCXVII Ποστοῦμος] Ποστοῦμος Ῥωμαῖος ἀπὸ Καπύης τὰ τῶν (τε libri) Ἑλλήνων ἐπαιδεύθη ἐρασθεῖς αὐτῶν μετὰ ἕτη λ' κτλ., cuius fragmenti verba postrema pleniora extare videntur s. v. ἐλευθεροστομῶ] καὶ ἀπλῶς φάναι λόγοις ἐλευθερίοις προσέχειν λ' ἐτῶν <ῶν> (add. Küster) ἤρξατο.

fr. (inc.) CCLXII ἐπιτολμησαι] καὶ ἀναπέθει ἐπιτολμησαι τῷ Λυκίδῃ καὶ τῷ Σῶσῃ, ἐπαίρει δὲ ἅτε φορτηγοὺς † τοιοῦτος ῥᾶστά τε ἀναπέθει καὶ νυκτὸς γενομένης ἀκράτου. Absolutum enuntiatum iis quae extant s. v. ἐπιφυόμενος] νυκτὸς γενομένης ἐπεφύοντο τοῖς δυσίν.

fr. CXX p. 244, 1 κάσος] Ῥωμαίων γοῦν ὁ νικήσας τὴν μουνᾶξ μάχην ἀνεδεῖτο στεφάνῳ ἀγρώστειως καὶ ἦν κλέος (κάσος codd., corr. Rasmus) ἄμαχος. Eodem videtur pertinere κατακωχή] εἷς ἀνήρ, ὃν περ ἀνήκεν ἡ ἐξ Ἄρεως κατακωχή, ἔμονομάχει.

fr. (inc.) CCLXXXVII δαίδαλον] οὐκοῦν διαλαθὼν ἐπὶ τῷ βωμῷ κατέπηξε τὰ δαίδαλα τῶν τριπόδων ἃ ἐπήγετο. λάσθη]

¹ Sola coniectura confisus Aeliano hoc adtribuit Hercherus. Quae sive vera est sive falsa, utique operae pretium esse duco coniunxisse quae coniungenda apud Suidam extant fragmenta, etiamsi ad certum aliquem auctorem referri nequeant. Hoc autem de omnibus 'incertis' Aeliani fragmentis dictum velim.

² Recte a Bernhardio intellegi Codrum patebit cl. Polyae. I 18 ὁ δὲ — ἦν γὰρ ἐσπέρα — σχῆμα φρυγανιστήρος λαβῶν τοῦ χάρακος προελθὼν ἔτριψε τὴν ὕλην... καὶ τὸ δρέπανον ἐπ' αὐτοὺς ἀνατεινόμενος ἔτριψε.

οἱ δὲ Μεσσηνιοὶ σὺν λάσθῃ καὶ γέλῳτι (cf. Her. VI 67) ὡσπερ ἄθυρμα τῶν Σπαρτιατῶν τὰ πρῶτα τοῦ Διὸς ἀναθήματα διέσπειραν. Praemittendum his φασκῶλιον] ὁ δὲ τρίποδας ῥ' ἐκπονήσας καὶ ἐμβαλῶν εἷς τι φασκῶλιον, quem ad locum recte Porsonus adtulit Paus. IV 12, 9.

fr. LXXI p. 220, 24 (Ἄνῆρ) Διονύσιος τοῦνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας πολλοὺς πολλακίς πλοῦς τοῦ κέρδους ὑποθήγοντος καὶ πόρρω τῆς Μαιώτιδος ἐκκουφίσας ὠνεῖται κόρην Κόλχον, ἣν ἐλήσαντο Μάχλυες ἔθνος τῶν ἐκεῖ βαρβάρων. Adde κάρτα] ληίζεται γὰρ ἡ Κολχίς κάρτα κόμιδῆ καὶ ἄσχετον ἦν τὸ κακόν· ἐχῆρευε γὰρ τοῦ στρατηγήσαντος (στρατηγήσαντος codd., corr. Bernhardt).

Ut haec testimoniis, ita coniectura certo suppletur (quod quidem ad sententiam adtineat) fr. (inc.) CCIII p. 259, 3 ἔωσεν] οἱ Δελφοὶ ἔωσαν αὐτὸν κατὰ κρημοῦ μάλα, ubi Grauertus de Aesopo 58 et Bernhardtus comicos, si dis placet, numeros sentire sibi visi sunt, ego nil video nisi lacunam ita suppleendam: οἱ Δελφοὶ ἔωσαν αὐτὸν κατὰ κρημοῦ μάλα (ἀνοίκτως) cf. fr. CXXXV p. 248, 8 τὰ τέκνα αὐτῶν ἀθροίσαντες εἷς τινα ἄλω καὶ ἵππαγέλην ἐπελάσαντες ἀπωλεύτων μάλα ἀνοίκτως ἀλῶντες διέσπειραν, quem locum Rasmussen debeo l. l. 22.

Iungenda vero fr. XCVIII et XCII. Narratur illic gallus quidam altero pede claudus Aesculapii fanum adisse; qui cum paeana canentibus se immiscuisset pedemque claudum supplicis ritu protendisset, a deo sanatus est. Qui quomodo claudus sit factus narratur fr. XCII: διαφέρεσθαι] τοῦτον οὖν ὁμόδουλος κύων ὑπὲρ τινος παραπεσόντος ἐδέσματος οἴηθεῖσά οἱ διαφέρεσθαι, προσπαίζοντος ἄλλως, ἣ δὲ ἡγανάκτησεν. κυνηδόν] ἣ δὲ ἀγανακτήσασα καὶ κυνηδὸν ὑποπλησθεῖσα τοῦ θυμοῦ εἶτα μηδὲν ἀδικοῦντα χυλὸν εἰργάσατο.

Haec igitur supplenda; novum addo fragmentum ἐχόντων] ἐχόντων μὲν οὖν ὡς ἔχουσιν ἕκαστοι καὶ ὡς πῆ ἐκάστῳ φίλον κρινέτω. Videtur enim his verbis contineri membrum prius unius e formulis illis, quibus — imitatus Herodotum — fabellas parum verisimiles quasi excusare solet Aelianus: H. A. VII 40 τοῦτο εἶπε ἱκανὸς Ἑρμιππος τεκμηριῶσαι, μάρτυρά οἱ τοῦ λόγου ἐπαγόμενος Ἀριστοκρέων πειθέσθω· ἐμὲ δὲ μὴ λαθὸν εἶτα ἐν καλῷ τῆς μνήμης ἀφίκετο. XI 40 καὶ ταῦτα δοκεῖ μὲν τῇ φύσει ὁμολογεῖν οὐ πάνυ τι· ἐγὼ δὲ ὅσα ἐς ἐμὴν ὄψιν τε καὶ ἀκοὴν ἀφίκετο εἶπον. XIV 18 καὶ ἴσως μὲν λέγουσιν τι οἱ λέγοντες, ἴσως δὲ οὐδὲν λέγουσιν· ἃ δ' οὖν ἤκουσα καὶ ὑπὲρ τούτων

εἶπον. V. H. III 18 καὶ ταῦτα εἶ τῃ πιστὸς ὁ Χίος λέγων, πιστεύσθω· ἐμοὶ δὲ δεινὸς εἶναι δοκεῖ μυθολόγος καὶ ἐν τούτοις καὶ ἐν ἄλλοις δέ. IX 14 ἐμὲ μὲν οὖν τὸ λεχθὲν οὐ πείθει· ὁ δὲ ἔγνω ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τοῦτο εἶπον.

Contra tollendum censeo ex Aeliani fragmentis fr. (inc.) CCCXVIII p. 277, 5. Coniunxit ibi Rasmus frustula quinque, quibus narraretur pauper aliqui homo pietatis praemia a deo accepisse divitias. Primo autem loco posuit χρῆμα] ὁ δὲ χρημάτων οὐκ ἦν εὐπορος οὐδὲ ὅσα ἂν ἐξήρκεσεν ἐτέρῳ πρὸς τὴν τοῦ ἀναγκαίου βίου διαγωγὴν οὐδὲ τοσαῦτα κεκτημένος; quae excipere voluit his: νεοτὸς] οἶδά τοι ἔγωγε καὶ ἐς ὀκτῶ ἡμέρας ἀναλωθέντα αὐτῷ κατοικιδίου ὄρνιθος οὐ μέγαν νεοτόν. At mihi his verbis non tam homo pauper videtur describi quam is qui quasi exerceat famem; quod qui non facit, vix potest octo dies uno vesci pullulo; vide igitur ne de asceta aliquo Christiano dicta haec sint.

fr. (inc.) CCCXXXIX ad Aelianum esse referendum Valckenaerio credidit Hercherus; mihi potius Polyaei videtur (haustum lacuna illa, quae hiat post VI 25) cll.

Ael.fr.CCCXXXIX

Excc. Polyaei.

	Flor. 23	Leon. imp. 14, 4
ὑποψαμμότερος] προήροσε γὰρ τὸν τόπον ὑποψαμμότερόν πως ὄντα, ἵνα ἐν τῇ συνόδῳ σφῶν κοινορτὸς πάμπολυς ἀρθῆ οἶον] ἀνέμου ἐπιπνεύσαντος οἶον σφοδρότατου καὶ ἐξάραντος τὴν ἄμμον.	ὅτι Ἀννίβας περὶ Κάννας διάγων τῶν πεδίων ὑφάμμων ὄντων κατὰ νώτου τὸν ἄνεμον λαβὼν προήγαγε τὴν φάλαγγα. οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἄμμον ἐπίπτουσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐ φέροντες εἰς φυγὴν ἐτρέποντο.	Ἄννιβας ἐν Κάνναις ἐπολέμει Ῥωμαίοις. τὴν γοῦν μεταξὺ τῶν στρατοπέδων ἀμφοῖν δι' ὄλης νυκτὸς ἀρότρῳ διατεμῶν γῆν ὑπόψαμμον οὐσαν ἀκριβῶς τε τὴν ὥραν ἐπιτηρήσας, καθ' ἣν ὁ ἄνεμος ὡς ἐκ συνθήματος ἔπνει κατὰ τὸν θερούς καιρόν, τότε δὴ πλείστη σπουδῇ τοῖς Ῥωμαίοις συνέμιξεν. καὶ τὴν αὐτῶν ἄρδην ἀπώλεσε στρατιὰν ἅτε δὴ τοῦ ἀνέμου τὴν ἀνεγειρομένην ἐπιπροσθούτος κόνιν ταῖς αὐτῶν ὄψεσι καὶ μὴ ἀναβλέψαι συγχωροῦντος τὸ συνόλον.

Quid? quod ipsius Suidae testimonium editores spreverunt? Ita enim ille s. v. ἀλκαία] ἀλλ' ὁ μὲν δράκων μεγέθει μέγιστος ὦν τῷ οὐραίῳ τὸν λέοντα κατηκίζετο, ὁ δὲ λέων ἤλγει μὲν καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διηγείρετο, quod CXCVII Aeliani Hercherus fecit fragmentum, parum ille curans quae secuntur apud Suidam ὁ λογοθέτης φησὶν ἐν τῷ τοῦ ὀσίου Μαρκέλλου βίῳ. Atqui recte illa se habent. Sunt enim Symeonis Logothetae verba vit. S. Marcell. XXXIII (CXVI 740 d Mign.); totum autem locum adronam, ut quid sibi velit serpentis ista cum leone concertatio clareat: ὕπνω ποτὲ ἑαυτὸν ἀνέντι (Marcello) μετὰ τὴν εὐχὴν ὄψις ἐφίσταται. Ἡ δὲ λέων καὶ δράκων ἦσαν ἀλλήλοις μαχόμενοι· ἀλλ' ὁ μὲν . . διηγείρετο καὶ τὸν δράκοντα κύκλῳ περιῶν σκιαμαχῶν ἦν καὶ μηδὲν λυμαινόμενος, ἕως αὐτὸς μὲν ταῖς πληγαῖς ἐκκαμῶν ἀδρανῆς ὄλος ἐπὶ γῆς ἔκειτο· εἶτα μετὰ βραχὺ πάλιν ἀνακτησάμενος (<ἑαυτὸν>?) καὶ ὥσπερ ἔκ τινος ὕπνου διαναστὰς κατὰ τοῦ δράκοντος πάνυ βραγδαῖον καὶ μανικὸν ἤλατο καὶ διαφυλάξας (?) ὄλον τῇ γαστρὶ δίδωσι.

Sed ne finem faciam reprehendendo, quanta Rasmus sagacitate divinaverit, quid e laciniis illis Suideis ad Aelianum sit referendum, uno exemplo probabo. Vindicavit ei ille fr. CCCII ὁμοῦ τι] μὴ ἰσχύουσα τεκεῖν ὁμοῦ τι τῷ βραγῆναι ἦν. Coniciebat videlicet eam mulierem, quae his verbis diceretur pariturire nec valere eniti, a deo aliquo esse sanatum, qua fabella usum esse Aelianum, ut inculcasset legentium animis suam illam περὶ προνοίας sententiam. Coniectorem audacem! Quem vere coniecisse nunc testantur lapides. Vidit enim Wilamowitzius (Herm. XIX 448) quae auctore Hippye Rhegino ab Aeliano narraretur fabella N. A. IX 33, eam repetendam esse ab una ex historiis illis, quae de morbis Aesculapii ope sanatis lapidibus insculptae Epidauri a P. Cabbadia erutae sunt (ἐφ. ἀρχ. III 4, 219 = 133 Baun.). Atqui inter has ipsas historiolas haec invenitur ibidem a Wilamowitzio laudata (120 Baun.): [Κλ]εῦ πένθ' ἔτη ἐκύησε. αὐτὰ πέντ' ἐνιαυτοὺς ἤδη κύουσα ποὶ τὸν [θε]ὸν ἰκέτις ἀφίκετο καὶ ἐνεκάθευδε ἐν τῷ ἀβάτῳ. ὡς δὲ τάχισ[τα] ἐξηλθε ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐγένετο, κόρον ἔτεκε, ὃς εὐ[θ]ὺς γενόμενος αὐτὸς ἀπὸ τᾶς κράνας ἐλοῦτο, ad quam (sive ipsam dicas sive similem eius) relatam ab Aeliano quin pertineat frustulum illud nunc spero neminem dubitaturum¹.

¹ Est apud Suidam s. v. ἐρύσαι: τὸν δὲ ἐρύσαι τὸν ἄτρακτον ἐκ τοῦ μυκτῆρος. Haud dissimilis locus est 80, 50 Baun. ἐδόκει οἱ

Subiungam his verbo non addito leviuscula quaedam, non tamen omittenda, si quidem adnotationem plenam, non selectam instituit Hercherus. XI 193, 3 καὶ ὅτε ξέμελλε — ἀπιούσαι Suid. s. v. ἐπινησθεΐσαν 4 θεοῖς — ἐκπνοαῖς Suid. s. v. θεμίτων θεοῖς] θεοῦς XII 193, 11 ὁ δὲ ὄρᾳ — αὐτῆς Suid. s. v. Μελησία] ὄνομα κύριον· ὁ δὲ ὄρᾳ τὴν Μελησίαν καὶ ἐρᾶ αὐτῆς XXVII 198, 6 οὐ γὰρ δεῦρο — χρηματίζομαι Suid. s. v. θρέμματα 10 οὐδὲ χρηματίζομαι — φλήναφος Suid. s. v. χρηματίζεσθαι 10 πάλαι — φλήναφος Suid. s. v. λῆρος πάλαι] πολλά XXXIX 201, 20 τοὺς γε μὴν — ἀπηλλαγμένην Suid. s. v. τιμοῦχος καὶ τὴν πόλιν καθῆραι πᾶσαν] καθῆραι πᾶσαν τὴν πόλιν δήπου] δὴ LX 212, 18 καὶ οὐδέν — ψυχὴν Suid. s. v. ἔμβραχὺ et κατέτεινε LXVI 217, 5 θοϊματίου — προσθεῖς Suid. s. v. θοιμάτιον CVII 239, 1 τὴν Ἄντωνίου φάτην Suid. s. v. αἰκάλλει CXXIX 247, 7 Suid. s. v. ἐπὶ Ξυροῦ] καὶ αὐτοῦ τὸ κράτος ἐπὶ Ξυροῦ ἀκμῆς ἦν CXXXI 247, 13 ὁ δὲ — πάλιν Suid. s. v. πρὸ γῆς ἐφήκεν] ἀφήκε διαξαίνειν αὐτόν αὐτόν] om CLI 250, 22 τὰ γεννώμενα — ἐδόκει Suid. s. v. τεράστια CLIX 251, 22 ἐάλω — ζῶν Suid. s. v. ἐπρήσθη] ἐάλω μέγα κακουργῶν καὶ ζῶν ἐπρήσθη CLXVII 252, 21 ὁ δὲ — ἐπηγάγοντο Suid. s. v. περισυλᾶ CLXXVI 254, 7 ὁ δὲ — λέγει Suid. s. v. κατατεινάς CCXXXIX 264, 5 οὕτω μὲν — ἐκῆλει Suid. s. v. κατάρατος μὲν] μὲν οὖν CCXLIX 265, 20 καὶ — ἐξέζεσεν Suid. s. v. ἔλκος εὐλῶν] ἐλκῶν CCLII 266, 9 τὰ οὐραῖα — ὀξύτατον Suid. s. v. οἶον] οἱ δὲ δράκοντες τὰ οὐραῖα — ὀξύτατον CCLIV add. in app. Suid. s. v. λιτός et ἐνόν CCLXVI 268, 11 ἀνάγκης — κάκη Suid. s. v. κάκη εἰκῶν] εἴκειν CCLXVII 268, 18 ἢ ὄντως εὐσέβεια — ἀχθεινόν Suid. s. v. εὐσέβεια ὄντως] om. CCCX 275, 11 ἀρρηφόροι — γυναῖκες Suid. s. v. ἀρρηφόροι CCCXLIII Suid. s. v. ταλασιουργία.

II.

Non eadem qua Aelianum sedulitate IAMBlichI Babylo-
niaca Suidas excerpfit, satis multa tamen ex illo quoque frustula
desumpfit. Feliciter autem evenit, ut hic subsidium praesto no-
bis sit, quo usi certius quam in Aeliano fieri potest, carentia et-
iam auctoris nomine fragmenta ad suum locum referamus: Photii
dico cod. XCIV, quo continetur rerum a Iamblichio tractatarum

ὁ θεὸς τὰν ἀκίδα ἐξελεῖν ἐκ τοῦ πλεῦμονος (cf. 80, 67); potest igitur ut
hic quoque lateat fragmentum Aelianum.

enarratio et confusa interdum neque plena, utilissima tamen, donec adiumentis caremus melioribus.

Quo fretus adminiculo Rudolphus Hercher (*Monatsber. d. kön. Akad. d. Wissensch. z. Berlin 1885 Jan. 4*) fragmentis ad id tempus editis XXXIV (cf. *Erot. Graec.* ed. Herch. I 217 ss.) nova addidit XXVI; quanquam esse in his quae parum probabiliter Iamblichō vindicaverit Hercherus, iure dicit Rohdus (*Gr. Rom.* 365 adn. 1). Veluti cum Photius narret (*Erot. Graec.* I 223, 17 ss.) καταλαμβάνουσι (Rhodanes et Sinonis fugientes) κόρην ἐπὶ τάφον ἀγομένην καὶ συρρέουσιν (?) ἐπὶ τὴν θεάν· καὶ Χαλδαῖος γέρων ἐπιστὰς κωλύει τὴν ταφήν, ἔμπνουν εἶναι τὴν κόρην ἔτι λέγων· καὶ ἐδείχθη οὕτως. Χρησιμωδεῖ δὲ καὶ τῷ Ῥοδάνῃ ὡς βασιλεύσοι. Καταλιμπάνεται κενὸς ὁ τῆς κόρης τάφος καὶ πολλὰ τῶν πέπλων, ἃ ἔμελλεν ἐπικαίεσθαι τῷ τάφῳ, ἔτι τε σιτία καὶ ποτά· καὶ οἱ περὶ Ῥοδάνην τούτοις εὐχούονται, Hercherus hinc excerpta putat¹ διήρει] ὁ δὲ πρεσβύτης ὢν (del. Herch.) διήρει τὰς μοίρας τῶν κρεῶν et λάχος] ἐν οἷς ἦν καὶ συὸς ἀγρίου μέγα λάχος. Sumpsit enim abeuntibus ceteris mansisse senem illum Chaldaeum Rhodanique et Sinonidi carnes secuisse. At neque quicquam est cur hoc sumamus et plura apud Suidam extant fragmenta, quae cum eodem quo illa videantur pertinere, non possunt ad hunc Iamblichi locum referri:

κνίσης] τῆς δὲ κνίσης διαδοσίμου γενομένης καὶ προσπεσούσης ἤτησε τοῦ κρέως.

ὑπειδόμενον] τὸ δὲ μειράκιον οὐδὲν ὑπειδόμενον — τίς δ' ἂν ὑπώπτευσε κρέας ὑπὸ ξένων καὶ πτωχῶν ἐπὶ κοινοῦ δεδομένον;

ἀναιρεῖται] ὁ δὲ ἀναιρεῖται τὸ μείζον μέρος τοῦ κρεαδίου.

Nunc ut sequamur narrationis cursum, qualem instituit Photius: Rhodanes et Sinonis cum in eo esset, ut matrimonio iungerentur, Garmus Babyloniorum rex puellae amore incensus Sinonidem ipsius matrimonium detrectantem aurea catena vincit, Rhodanem cruci adfigit. Morti is a Sinonide ereptus fugit cum sponsa, persecuntur autem eos duo regis spadonēs Sacas et Damas. Καταλαμβάνονται σχεδόν τι παρά τινα λειμῶνα οἱ περὶ Ῥοδάνην . . ἄλιεύς δ' ἦν ὃς τοὺς² ποιμένας ἐμήνυσεν, οἱ στρεβλούμενοι τὸν λειμῶνα μόλις δεικνύουσιν (l. l. 22, 28). Rettulit huc Hercherus

¹ Dissentit Rohdus l. l. 368 adn. 5.

² Credas commemorari antea debuisse, qui hic vocentur οἱ ποιμένες: sed talia Photius non curat.

1 διακωδωνίσω] Ἰάμβλιχος· ὄντας ὠραίους καὶ καλοὺς τοὺς παῖδας ὁ πατήρ ὑπεξέπεμψεν εἰς τοὺς ποιμένας φοβούμενος τύραννον ὕβριστήν.

2 διακωδωνίσω] Ἰάμβλιχος· ἐπειδὴ διακωδωνίζων ἕκαστον τῶν ποιμένων οὐχ οἷός τε ἦν ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν οἱ τινες ἦσαν οἱ παῖδες, *adsentientemque habuit Rhodium* ll. 366 adn. 1. Sed neque commemoratur pater apud Photium neque 'mittuntur' illi, sed Sinonis Rhodanem liberat, cum liberato fugit, neque si antea fusius actum erat de illorum amoribus et Garmi saevitia, postea apte addebatur ὄντας ὠραίους καὶ καλοὺς τοὺς παῖδας, neque vero quaerebat Damas, οἱ τινες εἶεν οἱ παῖδες, sed *ubi Rhodanes et Sinonis essent*. Immo, ego siquid video, qui in his fragmentis inducitur pater, is liberos (qui quot sint utriusve sexus ignoramus) ne vis eis a tyranno aliquo inferretur, emiserat ad pastores suos; eosdem postea inter alios infantes dignoscere non poterat. Quod si quae relicta est dubitatio, exempta erit, ubi contuleris quae leguntur apud Suidam s. v. ἐμφορεῖς] ὁ δὲ ἐμφορεῖς παῖδας τοῖς ἐπιζητηθεῖσι κοσμήσας ὑπὸ πεπλασμένης τιμῆς καὶ σηρικῆς ἐσθῆτος, nisi forte negabis eodem haec quo illa spectare. Sunt igitur frr. 1 et 2 ad ea Iamblichi fragmenta releganda, quibus in fabula, qualis narratur a Photio, certum quendam locum adsignare nunc quidem non possumus.

Post varios errores Rhodanes et Sinonis (p. 233, 2 ss.) καταίρουσιν εἰς πανδοχεῖον καὶ φεύγουσιν ἐκεῖθεν καὶ περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν εἰς ἄλλον σταθμὸν καταλύουσιν. καὶ γίνεται τὸ πάθος τῶν ἀδελφῶν καὶ κατηγοροῦνται φόνον καὶ ἀφίενται τοῦ πρεσβυτέρου τῶν ἀδελφῶν, ὃς ἀνηρήκει φαρμάκῳ τὸν ὕστερον, κατηγορήσαντος μὲν, τῇ δὲ οἰκείᾳ ἀναιρέσει ἀθώωσαντος καὶ λανθάνει Ἰσοδάνης ἀφελὼν τὸ φάρμακον. Hinc opinor desumptum est:

δυσωπούμενον] ὄρων δὲ τὸν ἀδελφὸν πάντα δυσωπούμενον καὶ οὐδὲν ὅτι (ἐπί codd.; corr. Herch.) τῶν ὄψων οὐχ ὑφορώμενον, quod inter Aeliani fragmenta conlocavit Rasmus p. 255, 13 adnectens fragmento CLXXXII κράσις] Αἰλιανός· καὶ πιεῖν ἐδίδου κράσει δικαία μὴ κινρῶν· ὥρεγε δὲ μὴ αἰτοῦντι καὶ φιλοφρονούμενος ἀκαίρως καὶ περιττὰ δείπνα παρατίθησιν, quibus verbis apertum est non veneficum describi, sed eum qui ebrium aliquem reddere studeat.

Vindicavit Iamblicho Hercherus l. 1. 6 haec: ἀωρία] οὐκ ἔξεστι γὰρ Βαβυλωνίσις ἀωρία τάφον ὑπερβῆναι, nescius tamen,

quem ad locum fabulae referret. Ego autem non hoc solum sciri, verum etiam augeri frustulis tribus fragmentum hoc posse existimo. Lege quaeso quae excipiunt apud Photium locum supra laudatum (223, 23 ss.): (οἱ περὶ Ῥοδάνην) καθεύδουσιν ἐν τῷ τῆς κόρης τάφῳ. Οἱ δὲ (στρατιῶται) . . ἰχνηλατήσαντες . . μέχρι τοῦ τάφου καὶ ἐνιδόντες αὐτοὺς ἐγκειμένους μὲν τῷ τάφῳ, ἀκινήτους δὲ ἅτε ὕπνῳ καὶ οἴνῳ πεπεδημένους ἔδοξαν νεκροὺς ὄραν καὶ κατέλιπον, quae eadem fusius enarrari apparet fragmentis Suideis his:

ἀνακλίνει] οἱ δὲ ἀνακλίνει μὲν τὴν θύραν οὐ κατετόλμησαν οὐδ' εἴσω παρελθεῖν ἴσχυσαν

ἄωρία] οὐκ ἔξεστι γὰρ Βαβυλωνίοις ἄωρία τάφον ὑπερβῆναι

ἄραιώς] εὐρον δὲ τὴν θύραν τοῦ μνήματος ἀραιώς ἐπικειμένην

ἀλλήλοι] ὀρώσιν ἐν τῇ λάρνακι σώματα ἀλλήλοιν περικείμενα.

Desumpserant sibi Rhodanes et Sinonis vestimentorum aliqua, quibus ornata fuerat puella illa, quae pro mortua efferebatur; ea postea (p. 223, 34) πιπράσκει Σινωνίς . . καὶ συλλαμβάνεται ὡς τάφον συλήσασα. Derivatam hinc est fragmentum hoc Suideum: πωλητῆς] ἦν γὰρ ἐνταφίων πωλητῆς.

Soraechus Σοραίχου τοῦ τελώνου υἱός captos amantes ad Garmum ducturus est, gladium pectori Sinonis infigit, misericordia Soraechus commotus ambos in insulam sitam in Tigride flumine ad Veneris quandam sacerdotem subducit. Idem eodem medicum mittit Sinonidis vulnus sanaturum, quem postea deprehendunt proditorem. Quibus expositis vix dubitabis novum Iamblichio hoc reddere fragmentum:

ἐπιθέντες] οἱ δὲ ἀποπέμπουσι τὸν ἱατρὸν ἐπιθέντες γράμματα πρὸς τὸν τελώνην¹.

¹ Quis sit τελώνης ille, iure quaesiveris, cum Soraechus non ipse sit τελώνης, sed Σοραίχου τοῦ τελώνου υἱός. Certum est autem Photium in iis quae de Soraechis narret, turbas haud leves commisisse. Illum enim si audias, τελώνου illius nullas omnino partes in hac historia fuisse credas; at cf. fr. 33 ἔδωκε τὸν ὄρμον ὁ τελώνης τῷ ἐμπόρῳ ss. Suspicio autem eundem τελώνην a Iamblichio fuisse inductum ita semet ipsum adloquentem: ἐπανεθήσεται] κάμοι τι τῶν τελῶν ἐπανεθήσεται καὶ μεγάλα κερδανῶ, ita scilicet, si Garmo Rhodanem et Simonidem tradidero.

Fugientes ab insula illa καταίρουσιν εἰς γεωργοῦ — pauperis, opinor, si quidem statim filia eius ad aurificum mittitur venditura auream illam catenam, qua olim vineta fuerat Sinonis, fugiens eam abstulerat: vide igitur ne hinc desumptum sit Suidem hoc:

γῆδιον] ὑπεδέξατο αὐτοὺς ἄγροικος πένης γῆδιον λεπτόν κακῶς γεωργῶν.

Novis deinde periculis circumveniuntur Setapi cuiusdam in domo (p. 227, 2) πλουσίου τινός, τὸ ἦθος δὲ ἀκολάστου, ὃς ἐρᾷ τῆς Σινωνίδος καὶ πειρᾷ· ἡ δὲ ἀντερᾶν ὑποκρίνεται καὶ μεθυσθέντα τὸν Σῆταπον κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔρωτος ἀναίρει ξίφει. Qua arte ipsa Sinonis manserit sobria, ebrium fecerit Setapum, his videtur verbis describi:

κλεψιποτοῦσα] αὐτὴ γε μὴν κλεψιποτοῦσα καὶ σωφρονοῦσα.

Caedis autem e narratione haec existimo petitum esse:

φιμῶσασα] τὸ στόμα τῇ χειρὶ φιμῶσασα τοῦ ἐσφαγμένου, μὴ τινα τῇ ψυχῇ συνεκπέμψειε φωνήν.

Sinonis a Setapi servis ad Garmum ducitur necis perpetratae poenas solutura. Forte autem fortuna aliud cuiusdam puellae necatae cadaver inventum a Rhodanis cane adeditur; idem Sinonidis pater reperit, filiae corpus esse ratus sepelit, suspendio denique vitam finit ἐπιγράψας αἵματι τοῦ κυνός 'ἐνθάδε κατάκειται Σινωνίς ἡ καλή'. Quo viso Rhodanes πληγὴν ἑαυτῷ ἐπενεγκῶν προσέγραφε τῷ ἰδίῳ αἵματι ἐπὶ τῷ τῆς Σινωνίδος ἐπιγράμματι 'καὶ Ῥοδάνης ὁ καλός' (p. 228, 2 ss.):

δεύσας] ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος τοὺς δακτύλους προσέγραφεν.

Postremo correptus a Garmo cruci adfigitur Rhodanes; Garmus autem ebrius vino atque laetitia circa crucem saltat. Ἄκων postea a cruce rescinditur Rhodanes; quamobrem et recte Hercherus huc videtur rettulisse (ll. p. 5)

ἐπιτεμόμενος] κέλευσόν με ἀποθνήσκειν ἐπιτεμόμενος τοῦ σταυροῦ τὴν περίοδον
et meo iure ego eodem mihi videor referre:

θανατιᾶν] οὕτως ἄγαν αὐτοῖς συμβεβήκει τὸν μὲν φονᾶν, τὸν δὲ θανατιᾶν.

Augere haec possum opera satis facili: velut postquam resipuerunt e sopore illo, quo melle venenato oppressi erant (l. l. p. 222, 34), satis apte Rhodanes dicere poterat: ἀνάστρω] ἄρᾳ γε ὀρθῶς ζῶμεν καὶ ὑπὸ φωτὶ δὲ ἡ ἐν ἀσέλγη καὶ ἀνάστρω

πλέομεν; ad Rhodanem et Sinonidem equis privatos (222, 8; cf. ib. 38) fortasse pertinebat ἄφιπποι] περιδεεῖς δὲ ἦσαν ὡς ἐν ἐρημίᾳ τὰ τε ἄλλα καὶ ἄφιπποι γινόμενοι; de Setapo dici poterat ἀκράτωρ] ἦν δὲ οἴνου τε ἀκράτωρ καὶ τῶν ἄλλων ἠδονῶν et ἐκτόπως] πρὸς τὴν ἐπιπλοκὴν τῆς κόρης ἔχαιρεν ἐκτόπως — sed scio quam prope in hoc genere a coniectura absit ariolatio.

Finem igitur faciam, modo unum liceat his addere fragmentum ignoti illius poetae, qui Babrii choliambos versibus et heroicis et elegiacis circumduxit, cuius cum apud solum Suidam extant fragmenta, XXVII conguessit Bergkii anthol. lyr. ² 171 ss. Babrii igitur fabula XLIII cum sic incipiat:

Ἐλαφος κεράστης ὑπὸ τὸ καῦμα διψήσας
λίμνης ὕδωρ ἔπινεν ἠσυχάζουσης,

prima illa verba reddidisse mirus ille interpres videtur vocabulis

αἰπύκερως ἔλαφος,

quae extant apud Suidam s. v. auctoris nomine non addito.

Kiloniae.

Evaldus Bruhn.